

tidligere Jugoslavien, og som må anses at have behov for umiddelbar beskyttelse, enten på grund af krigshandlinger eller lignende uroligheder.

Samtidig er det også klart, at formålet med loven er at forhindre, at flygtninge henvender sig direkte til de danske myndigheder og ansøger om beskyttelse; de skal kun kunne komme i betragtning via UNHCR.

Men det centrale spørgsmål, man må stille, er jo: Hvorfor?

I sin skriftlige fremsættelsestale giver indenrigsministeren bl.a. følgende begrundelse for forslaget:

»Efter indgåelsen af fredsftalen er der opstået en ny positiv situation i det tidligere Jugoslavien.«

Nu vil jeg ikke benytte denne her lejlighed til at gå ind i en diskussion med ministeren om, hvorvidt situationen i det tidligere Jugoslavien og i særdeles i Bosnien er positiv eller ej, men blot nøjes med at konstatere helt nøgternt, at det, den fredsplan indeholder – og som ikke mindst er blevet påtvunget den bosniske regering – er en deling af det land, der ellers tidligere var anerkendt som en international enhed, en deling af Bosnien.

Og for at blive i de meget milde termer er der selvfølgelig en oplagt risiko for, at denne deling af Bosnien betyder, at alle de folk, der indtil videre har levet og overlevet på den forkerte side af grænsen, nu bliver smidt ud; at de serbere, der har boet på det såkaldte muslimske territorium, bliver smidt ud, at de kroater og muslimer – ikke ret mange, men nogle har der dog været – der har levet på det serbiske territorium, bliver smidt ud, og at delingen fører til nye etniske udrensninger og fordrivelser. Det ville ikke være så underligt, hvis det bliver sådan.

Lad os tage Tuzla som et eksempel. Her har der boet tusindvis af serbere under hele krigen, selv om det er et såkaldt muslimsk område. Med den fredsplan, som det internationale samfund har gennemtvunget og tvunget ned over hovedet på den bosniske regering, vil der ske det, at en række af de såkaldt muslimske flygtninge fra Srebrenica må indse, at de aldrig nogen sinde kommer tilbage til de steder, de er fordrevet fra, og det vil ikke være underligt, hvis nogle af dem spørger, hvorfor der skal bo serbere i det såkaldt muslimske område, og begynder at smide serberne ud. Serberne kan imidlertid ikke bare tage over på den anden side af grænsen til det serbiske område, for her

opfatter man dem som forrædere, fordi de har boet på den forkerte side af grænsen i 3-4 år.

Der er altså meget, der tyder på, at vi får nye etniske udrensninger og fordrivelser og flere flygtninge ud af denne fredsftale, og hvorfor skal vi så ændre loven i en situation, hvor vi risikerer den slags ting? Det er vel ikke sådan, at det egentlige formål med at lave denne kvoteordning er at begrænse antallet af flygtninge, som vil kunne få midlertidigt ophold her i landet. Ministeren har selvfølgelig en mulighed for hurtigt og effektivt at fjerne enhver mistænksomhed i den retning.

Så vidt jeg er orienteret, er det sådan, at siden kontoret i Zagreb åbnede for et par år siden, er der kommet 5.000 flygtninge via denne ordning, dvs. 2.500 pr. år i gennemsnit. Hvis ministeren her fra talerstolen vil give tilsagn om, at den kvote, der skal indføres, vil blive på op til 2.500 og med mulighed for at forhøje den, hvis der viser sig et behov for det, er det klart, at ministeren vil gøre vores bekymringer til skamme.

I den skriftlige fremsættelsestale giver ministeren også en anden begrundelse for forslaget, nemlig at EU har vedtaget en byrdefordelingsordning. Men det rejser også rent umiddelbart en række spørgsmål: Hvad betyder det f.eks., at kvotens størrelse vil blive fastlagt i snævert samarbejde med andre EU-lande? Kan en forhøjelse af en dansk kvote eventuelt blokeres af, at et eller flere andre EU-lande ikke har opfyldt deres kvote på det pågældende tidspunkt?

Ligeledes er Finansudvalgets rolle i beslutningerne om kvotestørrelserne ikke lysende klar for Enhedslisten. Efter hvilke retningslinjer skal Finansudvalget tage stilling til en kvoteansøgning, og har udvalget bemyndigelse til at ændre den ansøgte kvotestørrelse? Er det blevet sådan, at dansk flygtningepolitik skal afgøres gennem Finansudvalget? Kan man forestille sig, at ved de næste finanslovforhandlinger i slutningen af 1996 kommer De Konservative op til hr. Mogens Lykketoft ad bagdøren, når Venstre er smidt ud ad hoveddøren, og siger: Ja, vi har altså også lige det med kvoterne, vi skal have forhandlet? Det kan ikke være rigtigt, at det spørgsmål skal indgå i forhandlingerne.

Der er altså mange spørgsmål, som er interessante. Men vi mangler svarene på dem, og derfor ser vi frem til en meget, meget grundig diskussion inden andenbehandlingen og inden vi giver melding om, hvordan vi forholder os til lovforslaget.